Benke László

Merengés

Istenkereső útjaimon,
amennyi még hátra van,
néha már-már úgy gondolom,
inkább elhagyom magam.

Fényes kertem bokrain
tisztán látom, színre szín
a maró kétely s a könnyű hit
egymásba gomolygó fodrait.

Jó lesz a remény is újra.
Születésem óta hittem,
a lassan hervadó semmin át
egyszer megszólít az Isten.

Ha majd fehérbe öltözöm,
s nem kell vágyakozni már,
átöleli a vállamat,
s hagy még egy kicsit ideát.

A kirándulás végén

Kiülni a tengerpartra, mint a Nap,
megállni, még körülnézni, sugarak.
Szép volt, jó volt, kirándultunk egy kicsit.
Áldott légy csönd, csillagfényben elcsitíts.